

Picături din dragostea lui Dumnezeu

Sfinții și dragostea lor
față de lumea înconjurătoare

editura
Σοφία

București

Cuvânt înainte	7
Introducere	9
Natura, Evanghelia cea tainică	
<i>Sfântul Porfirie Kavsohelyvitul</i>	13
Împăcarea cu zidirea	
<i>Sfântul Paisie Aghioritul</i>	26
Cine sădește un pom sădește nădejdea	
<i>Părintele Amfilohie din Patmos</i>	36
Toată zidirea Îl laudă pe Domnul	
<i>Sfinții trei tineri și Prorocul Daniel</i>	44
Pentru dragostea lui Hristos	
<i>Sfânta Mare Muceniță Irina</i>	56
Sfântul și leul	
<i>Sfântul Gherasim de la Iordan</i>	65
Luminoasa stea a Țării Galilor	
<i>Sfânta Melangel</i>	70
Un sfânt din Creta	
<i>Sfântul Ioan Străinul</i>	77
Hristos a înviat, bucuria mea!	
<i>Sfântul Serafim de Sarov</i>	85
Învățătorul neamului	
<i>Sfântul Cosma Etolianul</i>	92
O inimă plină de dragoste	
<i>Sfântul Siluan Athonitul</i>	101
Glosar	107

Natura, Evanghelia cea tainică

Sfântul Porfirie Kavsoalyvitul

Sfinții nu au încetat niciodată să existe. Trăiesc în toate vremurile, în toate colțurile pământului. Prin viața lor cea sfântă și prin rugăciunile lor, întăresc și sprijină lumea.*

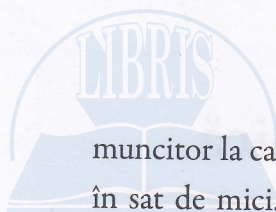
Unul dintre sfinții vremurilor noastre este Sfântul Porfirie Kavsoalyvitul. S-a născut în anul 1906 și a devenit monah la Kavsoalyvia (Sfântul Munte*), la vârsta de 14 ani. Mai târziu, cu binecuvântarea* părintelui* său, a plecat din Athos* spre a viețui în lume, slujindu-le oamenilor și Bisericii. După mulți ani, s-a întors iarăși în Kavsoalyvia lui iubită, unde și-a încheiat în pace și în rugăciune viața pământească, la 2 decembrie 1991. În noiembrie 2013 a avut loc canonizarea*, adică recunoașterea sa oficială ca sfânt de către Biserică.*

Iubirea arătată de Sfântul Porfirie oamenilor a fost deosebit de mare, suferind alături de ei și încercând să le aducă mângâiere în durerile și necazurile lor, astfel că întreaga lui viață și-a dăruit-o celor îndurerăți, bolnavi și nedreptățiți. În același timp, relația sa cu întreaga zidire creată de Dumnezeu a fost cu totul aparte. Să ascultăm mai bine chiar cuvintele sale, pe Sfântul Porfirie vorbindu-ne despre viața lui.¹*

„**I**n Évvia există un sat, Sfântul Ioan: acolo m-am născut eu. Părinții mei erau săraci și de aceea tatăl meu a plecat în America. Acolo a lucrat ca simplu

¹ Fragmentul de mai jos se regăsește în *Părintele Porfirie Kavsoalyvitul. Viața și cuvintele sale*, Editura Sfintei Mănăstiri Hrisopighi, Hania.

muncitor la canalul Panama. Noi, copiii, am fost nevoiți să muncim în sat de mici. Udam grădina, pomii, **păzeam animalele**, alergam peste tot unde ne spuneau cei mari. Eu, abia un copilăș, pășteam animalele pe munte. Acolo, pe când păzeam oile, am citit, silabisind, *Viața** Sfântului Ioan Colibașul*, și în urma acestei lecturi m-a cuprins dorul să plec și să mă fac monah, fără să știu nimic despre acest lucru: nu văzusem niciodată cum arată un monah sau o mănăstire.

Pe la vârsta de șapte ani mama m-a trimis să lucrez la un magazin în Halkida. După alți doi ani, m-am dus să lucrez în Pireu, la băcănia unei rude. Zile întregi am stat dus pe gânduri. Eram foarte hotărât să mă fac cu orice preț pustnic*. Prin urmare am hotărât să merg în Sfântul Munte.

Dumnezeu a făcut multe minuni cu mine, smeritul. În chip vădit mâna Lui s-a arătat, ocrotindu-mă oriunde aș fi fost. Astfel că și de data asta mâna lui Dumnezeu m-a încredințat unui sfânt părinte stareț* și duhovnic*, de a cărui oblăduire am avut parte. Dumnezeu l-a trimis, iar acest părinte mi-a fost călăuză în viața duhovnicească, ceea ce a fost o mare minune a Proniei lui Dumnezeu revărsate asupra mea.

Viața mea în Sfântul Munte, la Kavsokalyvia, a fost rugăciune, bucurie, ascultare* față de părintele meu duhovnic.

În Sfântul Munte am cunoscut oameni sfinți. Am cunoscut și un sfânt neștiut de nimeni, pe Bătrânul* Dima. Harul pe care-l avea acest sfânt s-a revărsat și asupra smeritului meu suflet. Viața mea s-a umplut de bucurie și de desfătare.

Trăiam în cer, printre stele, în nemărginire. La început nu a fost așa, dar din clipa când am început să simt harul lui Dumnezeu, toate darurile s-au înmulțit. Nu-mi scăpa nimic, eram atent la toate, știam totul.

De bucurie, parcă nu atingeam pământul. Atunci mi s-au deschis ochii: mi s-au deschis auzul, mirosul, fiind în stare să simt toate mirosurile din lume. De departe le înțelegeam. Știam să le deosebesc pe toate, fie animale, fie plante, pe toate. Știam din ciripitul unei păsărele dacă e mierlă, sau rândunică, sau pițigoi, sau privighetoare, sau sturz, sau aușel sprâncenat sau orice altă pasăre. Înțelegeam după glas ce pasăre e. Noaptea, spre dimineață, mă desfăștam de concertul pe care-l dădeau în curtea mănăstirii.

Am devenit un alt om, nou, cu totul diferit. Toate câte le vedeam deveneau pentru mine rugăciune, încercam să învăț din ele. De ce pasărea cântă și-L slăvește pe Ziditor*? Voiam să fac și eu așa. La fel cu florile: le înțelegeam din mirosul și din aroma lor. Observam ierburile, copacii, apele, stâncile.

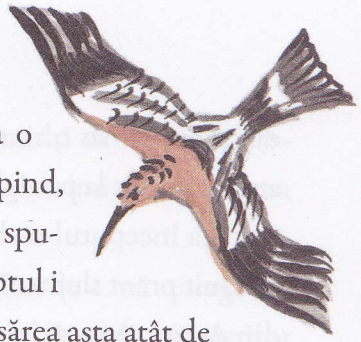
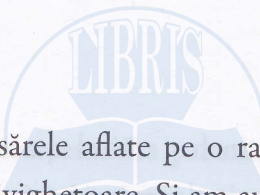

Emoția și evlavia puneau stăpânire pe mine. Deseori mergeam în pădure și mă cuprindea o bucurie grozavă când pășeam printre pietre și crengi, printre copacii de mastic, fie mici, fie mari.

Într-o dimineață, am plecat singur în pădurea aceea în care nu călcase picior de om. Toate, răcorite de roua dimineții, străluceau în lumina soarelui. Am ajuns pe albia unui pârâiaș, am trecut de partea cealaltă, m-am așezat pe o piatră și, în timp ce lângă mine apa cea rece susura încet, eu am început să-mi spun rugăciunea. O liniște deplină. Nu după multă vreme, în liniștea de acolo, s-a au-

zit un glas dulce, îmbătător, cum cânta și-l slăvea pe Ziditorul. Uitându-mă, nu am zărit nimic. Apoi privirea mi-a căzut asupra unei

păsărele aflate pe o ramură în fața mea: era o privighetoare. Și am auzit privighetoarea ciripind, cântând sfâșietor, gata să-și dea duhul, cum se spune, pentru a scoate acele triluri, în timp ce pieptul i se umfla de stătea să-i crape. Și să vezi cum pasărea asta atât de mică își dădea aripile pe spate, scoțând acele prea-dulci sunete, acel glas frumos, și cum i se umfla laringele! Vai, vai, vai! De-aș fi avut un păhăruț cu apă să-i fi dat să bea!

Nu vă pot împărtăși ce-am simțit și cât m-a emoționat. V-am descoperit însă taina. Mă gândeam: «Oare de ce scoate astfel de triluri privighetoarea aceasta? Oare de ce face acest efort de a cânta atât de frumos, de a cânta această minunată cântare? De ce oare? De ce? De ce oare se străduiește atât de mult? De ce oare? De ce? Cu ce scop? Oare așteaptă s-o laude cineva? Bineînțeles că nu! Nimeni nu ar fi făcut acolo așa ceva.» Așa filosofam de unul singur. Și câte nu mi-a spus acea privighetoare! Câte nu i-am spus și eu în tăcerea de acolo! «Privighetoarea mea, cine ți-a spus că aveam să trec pe aici? Nimeni nu se apropie de locul acesta, atât de sălbatic este. Cât de frumos îți împlinești îndatorirea, fără răgaz, înălțându-ți rugăciunea către Dumnezeu! Câte nu-mi spui, păsărică..., câte nu mă înveți! Dumnezeuul meu, cât sunt de mișcat! Privighetoarea mea, prin trilurile tale îmi arăți cum să-L slăvesc pe Dumnezeu. Îmi spui nenumărate lucruri, multe, foarte multe...»

...Niciodată nu mi-am închipuit că aveam să cutreier lumea. Patria mea a fost Kavsokalyvia, dar m-am îmbolnăvit și, din cauza bolii, am fost nevoit să părăsesc Sfântul Munte. Și așa, după atâția ani, m-am întors iarăși în Évvia. La patru-cinci ore distanță de mers pe jos de satul meu se afla o mănăstire, Sfântul Haralambie, astfel că m-am